

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izbaja vsak petek na celi polji. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik. izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLIV.

V Ljubljani, 31. mal. serpana 1891.

List 31.

Cvetice iz verta sv. Alojzija.

(Konec.)

37.

Sv. Alojzij — naša zastava.

Lepa navada je, da imajo šolarji svoje zastave in še lepša navada, da je na banderih običajno podoba sv. Alojzija. Prav! Sv. Alojzij bodi vodnik šolski mladini! Pa ne samo tisti, ki hodi v šolo, ampak tudi odrasli mladini, tudi zakonskim, tudi starišem, tudi učnikom, tudi duhovnom! Zato sem zapisal na verhu: Sv. Alojzij — naša zastava.

Vojaki imajo svojo zastavo: to nosijo pred saboj, na to se ozirajo v boju, ta njim daje poguma. Armada brez zastave je zgubljena.

In zastava naša v dušnem boju bodi podoba sv. Alojzija. Sv. Alojzij nas pelje v boj, nas vodi do zmage, nas vodi do slave.

Kedor je preslab, oprijeti se mora družega, da ga derži in vleče na kviško. Ta angeljski mladeneč ima čudno moč v sebi, ki nas tako z lahkoto odterga od zemlje.

Ne mislimo, da bi morali vse ravno tako storiti, kakor je storil sv. Alojzij. Vsak po svojem stanu, vsak po svojih razmerah naj ga posnema. Nikomur naj torej ne upade pogum, če vidi sebe le nizko v prahu zemlje, obdanega s celo tropo slabosti. Nikar ne želimo naenkrat preveč narediti; tudi pri loncu in plugu in šivanki se človek lahko zveliča, da le dela z dobrim namenom. Ako so skušnjave hude, boji nevarni — ozrimo se na zastavo, na sv. Alojzija, da poguma ne zgubimo. Zdi se mi s tem svetnikom nekako tako-le: Zdaj, ko to-le pišem, zunaj prav solnce pripeka. Ko bi te peljal venkaj in

rekel: ti, poglej v solnce! odgovoril bi gotovo: ne morem. Res je, ne moreš. Ali grejemo se lahko na solncu. In kako prijetna se nam zdi včasih ta toplota, in še takrat, kedar je je na videz preveč, je ta toplota koristna. Glej kako razganja spoml di led, topi sneg, taja zemljo. In iz zemlje solnčni žarki privabijo toliko različnega cvetja, poljski sadeži lepo zelenijo, na poletje zori solnce žito itd.

Tako toplo, rumeno solnce je sv. Alojzij. Ta razbija led v sercu grešnikov, ta odganja — t. j. spomin na njega, njegov izgled — odganja sneg, v kateri so do vratu zakopani mlačni kristjani, in ta privabi iz nas tudi kako cvetico, tudi kak sad. Vse to se gotovo godi, ako večkrat kaj slišimo, kaj beremo, premišljujemo od sv. Alojzija. Nek duhoven je spisaval življenje sv. Alojzija in rekel je: „kedar koli vzamem pero v roke, da kaj od tega svetnika zapišem, vselej me njegov izgled navdaja z novo gorečnostjo“.

Torej, otroci, bodi vam res zastava sv. Alojzij! Oklenite se ga, da bote vedno imeli tisti strah pred grehom, kakor ga je imel sv. Alojzij. Učite se od njega vbogljivosti, učite se moliti od njega!

Mladenci, dekleta — k sv. Alojziju! Glejte, lilijo njegovo, kako je lepa. Kako je mogoče, da bi se vtapljal v blato posvetnosti tisti, ki ima za tovariša in prijatelja tako ljubega mladence kakor je sv. Alojzij. Skušnja uči, da v farah, kjer nedeljski šolarji in sploh boljše deklice in dečki opravljajo šestnedeljno pobožnost na čast sv. Alojziju, se mladina jako vterjuje v čednostih. Ne navadijo se kleti, bojé se nesramega govorenja, radi molijo za stariše: s tem si pred vsem postavijo jéz zoper — nečistost.

Zakonski, tudi vi častite sv. Alojzija. Duh svetosti naj preveva vaše življenje! —

In stariši — tem je sv. Alojzij svetovalec, tolažnik v nadlogah. Njemu izročajte svoje otroke, pa tudi otrokom govorite, kedo je bil sveti Alojzij.

Grešnikom je sv. Alojzij molčeč pridigar, pravičnim ljubeznjiv vodnik in prijatelj, ki v nebesih prosi za nje, kedar se bore v skušnjavah.

Skončana je tristoletnica sv. Alojzija, kolikor se je obhajala ravno o godu tega svetnika. Sicer pa naj velja celo leto za 300letnico. Tako velikanska je bila po celem svetu, da so se je celo „framasoni“ bali. Pač so čutili, da iz teh slovesnosti ne bo za-nje kruha! Res, ga ni bilo. Brali smo tudi poročila iz slovenskih dežel: koliko navdušenja povsod! Kedo je največ k temu pripomogel? Sv. Alojzij, ta je pridigal. Ravno zadnje slovesnosti pričujejo, kolikega pomena je češčenje sv. Alojzija. Zato še enkrat:

„Naša zastava — sv. Alojzij!“

O. A. M. D. G.

Spoštujte duhovne!*)

Res neverjetno je, koliko tirja večkrat izpolnjevanje stani od duhovna, s kolikimi težavami in s kolikim zatajevanjem samega sebe je sklenjeno. Ne bom se oziral na brezštevilne nevarnosti in težave, katerim so n. pr. podverženi oznanovaleci svete katol. vere v daljnih krajih, tudi ne na vojske in kužne bolezni, v katerih spolnuje navadno duhoven svojo visoko, sveto dolžnost kot serčen, hraber vojak, z zatajevanjem samega sebe in z darovanjem svojega življenja: hočem le z nekaterimi zgledi iz vsakdanjega življenja pokazati, kako zelo težavna je mnogokrat sveta služba duhovnova.

Tako n. pr. sem bil večkrat v mladosti, ktero sem preživel večidel v gorskem mestu Idriji, pričal, kako je prinašal zdaj ta, zdaj oni župnijski duhoven, opravljajoč svojo sveto službo, kakemu, včasih zelo oddaljenemu bolniku sveto Popotnico ne le o vsaki uri dneva, kar se že tako vé, temuč tudi po noči, naj je bilo še tako temno, merzlo ali viharno. Resnično mora terdno voljo imeti, kdor je pripravljen o polnoči, ob eni ali dveh po noči vstati, popolnoma darovati svoj nočni počitek in zraven nevarnosti izpostaviti svoje zdravje.

Toda duhoven je prepričan, da tu velja namen, ki je čez drugo vzvišen, prinesiti namreč bol-

niku, ki je že na nevarnem preseljevanji v večnost, zaželjeno tolažbo in poslednje, nebeško zdravilo. Tu nič ne pomišlja pogumen služabnik božji: takoj je pripravljen slediti klicu; on stoji, kakor najskerbnejši, najzvestejši stražnik na svojem mestu: on ne praša, če bi mu utegnilo morebiti to škodovati; ne praša, če je vreme lepo ali gerdo; hrabro gre v boj, kajti kliče ga dolžnost! Bog tako hoče! Priča takega, kar ginljivega slučaja bil sem v svojem prvem službovanji v banaškem Lugoš-u. Po dobrotljivosti mojega takratnega ljubega sodruga, sedanjega preč. gosp. ravnatelja Martina Billmann-a, imel sem tu o nastopu službe posebno srečo, bivati en teden v tamošnjem minoriškem samostanu kot gost, predno se mi je posrečilo dobiti primerno stanovanje: vedno mi bodo ostali nepozabljivi ti dnevi, ktere sem preživel v tako prijazni in častivredni družbi. Ker zadeva ravno v reč, si derznem omeniti, da smo večerjali ob osmih; po večerji ostali smo navadno še pičlo uro pri mizi med zaupljivimi koristnimi pogovori. Eden teh večerov — bilo je perve dni malega travna — bil je zelo temen in viharen: skoro celi dan je bila ploha; vreme bilo je tako slabo, da je bilo vsakega milovati, kdor je imel zunaj pohišta kak opravek. Ura bila je devet: neutegoma pozvoni nekdo ob zunanjih vratih: vratar pride v obednico ter naznani čast. o. gvardijanu, da je prišel mož s prošnjo, naj bi šel kdo nekoga njegovih sorodnikov s svetimi zakramenti previditi. Ko sem od svojega bližnjega tovariša slišal, da je dotična vas čez dve ure oddaljena od Lugoš-a, imel sem kar precej za nemogoče, da bi se uslišala prošnja v tako poznem času in pri tako strašnem vremenu. Toda, kaj sem vidil! Komaj je izgovoril br. vratar prošnja, že je vstal s svojega sedeža g. kaplan, kterege je ravno zadevala versta obhajil tisti teden, ne da bi le besedo spregovoril, ter stopil pred samostanskega višjega, izprosit od njega dotične ukaze. Le-tà mu je ljubeznjivo naročil, naj ne zanemari potrebne previdnosti glede na svoje zdravje, naj drugo jutro v vasi opravi sv. mašo in se nato zopet poverne v mesto. Nato se je kaplan globoko priklonil pred svojim župn., voščil še vsem navzočim lahko noč, šel v cerkev po sv. Popotnico ter je s tujim možem odšel v viharno noč. Preteklo je skoraj 31 let, in spominjam se večkrat tega, zame tako zanimivega dogodka; celo noč nisem mogel očesa zatisniti: vedno sem mislil na to, obžaloval in pomiloval sem dobrega gospoda, ki je iz ljubezni do Boga in do bližnjega ves svoj počitek daroval in postavil zdravje v nevarnost, temveč, ker je še po noči deževalo in nalivalo. Resnično, če pri taki priliki kdo smertno ne zboli, mora se reči: Ljubi Bog obva-

*) Naslednji spis je prinesel „St. Norbertus Blatt“, št. 12, 1891. in ker tiče tudi posebej našo deželo, je toliko bolj primerno da ga poda „Danica“ svojim čitateljem. Vr.

roval je svojega zvestega služabnika ter mu podelil milost, srečno in brez nezgode poverniti se domú.

Drugi dogodki, ktere sem tudi doživel, so mi znani iz zadnjega časa. Tako n. pr. bil je v neki večji vasi sveti misijon, ktereга so vodili trije častivredni očetje iz glasovite Jezusove družbe. Kako veliko dela da imajo pri takih prilikah oznanovalci Božje besede, gotovo vsak vernik vé, kteri se sploh zanima za sveto cerkev; more se tu reči, ne da bi se kaka mera presegala; darujejo z neizmernim fizičnim trudom mnogo let njsvojega življenja. Le pomislimo, kaj se pravi vsak dan pridigati po eno uro ali pa še več; to more presojati le, kdor je bil sam v takem stanu, da je moral večkrat imeti daljše nagovore: k temu pride pa še zelo znamenita težava, da mora pridigar v velikem prostoru, in sicer brez prenehanja govoriti, zatorej je trud velikansk. Pomislimo nadalje, da se mora za vsako pridigo popreje še dobro pripraviti pri vsej svoji zmožnosti in učenosti: naposled pomislimo, da je po dnevi včasih 10 ur ali še več v spovednici: se-li nam ni čuditi, ako med takim popolnoma neverjetnim trudom naposled ne omaga? Oh, ko bi tisoč in tisoč ljudi, ki tako zelo lahkomišljeno sodijo o božjih služabnikih, in ki jih tako lahko in brez pomislika obsojajo, ko bi taki ljudje vedeli, kako težaven da je poklic duhovnov: ko bi vedeli, koliko zahteva spolnovanje dolžnosti od njega, in s kako velikimi težavami da se ima vojskovati; vse drugače bi se potem glasila sodba njih o duhovnih!

Resnično čuden slučaj najzvestejšega izpolnovanja dolžnosti doživel sem l. 1848 v Bernu. Omenil sem ga kratko že enkrat v izverstno urejevanem, in v katoliškem duhu pisanem št. hipolskem časniku.

Bilo je poletni dan; solnce lilo je, kakor že nekaj časa, svojo gorkoto neusmiljeno na revno človeštvo; vsakdo zaperl se je med svoje štiroje stene, da bi se kolikor mogoče varoval pred palečimi solčnimi žarki. Vse je močno želelo in hrepenelo po oživljajočem dežju. Nekako ob dveh popoldne zapazili so se nekateri oblaki; čez uro potem bil je ves obzor z njimi preprežen. Bilo je strašno soparno; vse je kakor hiralo; prihajala je počasi tema, inčudna tihota in mir je nastopil. Kmalu padajo nekatere debele kaplje; zbuči nevihta — začne deževati, toča pada; bliska se in strašno germi. Čeravno sem vse okna, zunanje in notranje, dobro zaperl, je vendar tako hrumelo po stanovanju, da bi bil smel misliti, da stojim zunaj na mostovžu. Nikoli v svojem življenji nisem doživel take nevihte; prilično

postal sem tako serčen, da sem se približal oknu, da pogledam, če se morebiti že vidi kaka svitla meglica na nebu; vendar nisem nič opazil; strašno je bilo! Toda, kdo bi popisal moje sterjenje, ko se derznem pogledati skozi okno, ter vidim duhovna iz škofijske cerkve korakati po mestnem tergu z Najsvetejšim v rokah! Še povedati ne morem, kako mi je omečil serce ta pogled; za božjo voljo, mislil sem si, naj bi bil častitljivi duhoven še nekoliko počakal in ne v najhujšem viharju se napotil! Očitno moram priznati, da sem se za njegovo življenje tresel, in ko sem ga nekaj dni pozneje srečal, pogledal sem ga s prav odkritoserčnim strahom v obraz, da se prepričam, če si je bolezen nakopal oni popoldan. Koliko je bilo moje veselje, ko sem pri drugem srečanju opazil, da ni bil nič bolehen, in prav serčno sem se Bogu zahvalil, da je svojega zvestega služabnika tako milostno ohranil.

Ni mi treba sedaj še posebno omenjati, da podobni slučaji niso zelo redki. Vsak dan in vsako uro jih je veliko po katoliškem svetu, ne le v mestih, temveč tudi posebno po deželi, kjer mora hoditi duhoven, posebno v goratih krajih, mnogokrat po dve, ali po tri ure daleč, v dežju, snegu in nevihti, da opravlja svojo sveto dolžnost. Bog me kliče! Bog hoče! to je njegovo geslo, in z mogočnim božjim varstvom večkrat izvrši, kar se drugim zdi kar nemogoče.

Takih zgledov od takorekoč nerazumljivega darovanja samega sebe pa še veliko vem in ne morem si odreči veselja, o priložnosti praviti jih častitim bralcem tega lista. S tem ne le da spolnujem kopernečo željo svojega serca, temveč ob enem tudi visoko, sveto dolžnost priserčne in odkritoserčne zahvale proti mojim največjim dobrotnikom: spolnujem s tem dolžnost kot človek in kot katoliški kristjan. To pa je le čisto neznamenit del častnega dolga, ktereга imam plačevati onim, kterih visokodušju dolgujem pomoč, s katero mi je bilo edino mogoče, svoje študije srečno dokončati; njim, ki so mi pomagali v vseh okoliščinah življenja s svetom in djanjem, in ki so se v vsakem času skazali kot moji najboljši, najzvestejši in najbolj nesebični prijatelji.

Janez Repitsch.

Modroversko kermilo zdrave omike.

(Dalje.)

V. Poglavje.

O cerkvi.

16.

Načelo poternosti (tolerancije) ni novo: pri starodavnih krivovercih se že nahaja. Apčl ga

silno hvali. rekoč: „nikdo se naj ne nadleguje zavolj svoje mišljave, temuč naj se pušča pri miru v svoji sprejeti veri, ker bo vsak zveličan, ki stavi svoje zaupanje v Jezusa Kristusa, če le doprinaša pobožno dobra dela*.)

Tudi Tertulijan piše, da so se o njegovi dobi krivoverci držali načela poterpnosti in pristavlja: „Mir so tudi pogostoma z vsemi imeli. Nič jim ni mar, da različno mislijo, ako so le složni v preganjanji resnice“. In to dela, da med njimi skoro ni razkolov, ker se jim ne zdijo razkoli, da si so: je sama edinost.*)

17.

Poterpnost — gledé resnice — je pri katoličanu presek njegovih načel. Kdor priznava, da je J. Kristus vidno cerkev postavil in pooblastil učiti, mora verovati, da oni zgreši pot zveličanja, kateri nje (Cerkve) nad vse ne vboga. Taka pa ni pri krivovercih. Ker si prizanašajo nasprotno svoje zmote, ravnajo po svojem načelu. Nepoterpen krivoverec je nedoslednež. Kdor se ustavlja vidni cerkveni oblasti, si prisvojuje pravico svobodnega mišljenja; kdor pa to svobodo za se tirja, je ne smé nikomur odrehati. Med ednakimi mora biti vse jednako.*)

18.

Verska poterpnost je izmed krivih vér naj nevarnejša, ker je njih vseh mati, vseh zagovornica. Prekanjeno razločuje med temeljnimi in netemeljnimi resnicami in moti vest z lažnjivim mirom. Tak razloček je Cerkvi od nekdanj neznan. Vse razodete resnice so ji k zveličanju bistvene.

19.

Jezus Kristus prepoveduje tako poterpnost naj ostrejšo, ker vелеva kristjanom vse one, kateri ne poslušajo Cerkve, imeti za pogane in grešnike: nobeni ločinarji in ločenci pa ne poslušajo Cerkve, ker ne marajo za njen poduk. Dovoliti jim verske nepoterpnosti, bi bila in je nepokornost do J. Kristusa.

20.

Sv. apostelj Janez, podučen od svojega božjega Učenika, odbija poterpnost ravno tako ostro, pisaje: „Ako kdo k vam pride in ne prinese tega nauka, ga nikar ne sprejmite v hišo in ga

nikar ne pozdravljajte. Zakaj, kdor ga pozdravi, se vdeležuje njegovih hudobnih del“.*)

Zapomnite, da sv. Janez ne razločuje med naukom in naukom, temuč pravi poprék, da nikakor ne smé občevati s tistimi, kateri se deržé nauka nasprotnega temu, ktereга je učil on v imenu J. Kristusa.

21.

Sv. apostelj Pavel ne piše manj odločno zoper poterpnost v listu do Rimljanov: „Prosim vas pa, bratje! pazite pa nanje, kateri delajo razpore in pohujšanja, nauku nasproti, ki ste se ga vi naučili: in ogibajte se jih“.*) In škofu Titu naroča: „krivovernega človeka se ogibaj po enem ali drugem posvarjenji“.*) Glejte, tu ni spaziti ni jenega ukanljivega razločka med temeljnimi in netemeljnimi nauki.

Mladenič,

vzor možem.

„Kaj je mož? Hoteti, odločno in veselo hoteti, kar nam vera in pametno premissljevanje daje spoznati za dolžnost in voljo Božjo; za nobeno svetno plačilo odverniti se dati od spolnjevanja te dolžnosti: to edino le stori moža“. (Röhlsler, prisega pri zastavah.)

Če je ta razlaga prava — in kdo bi to tajil? — potem vprašamo, kje so dandanes „možje?“... Prof. Hettinger pripoveduje, da je stal nekega dne v Boloniji pred velikansko cerkvijo svetega Petronija ter občudoval krasno poslopje. Poprašal je nekega mimogredočega gospoda, ki ni brez samočutja vidil tujca stati in občudovati: „Zakaj pa ne zidate, Italijani, več tako?“ „Takrat bili so možje“, odgovoril je gospod. „Ta odgovor“, pravi Hettinger nadalje, „da se tudi obrniti še v mnogih drugih ozirih na Italijo. Italija nima več mož, in majhnega števila, kar jih ima, neče imeti in še te bi izgnala, ako bi mogla“.

Mora se li samo Italiji očitati ta huda, pa neutajljiva resnica? Ne bi li zamogla zadoneti ta pritožba po vseh deželah?... Kajti na prvo, kje so dandanes možje, ki splošno in narbolj za to skerbé, kar je volja Božja, ki si prizadevajo, Božjo voljo čisto in popolnoma spoznati? Število teh ni odveč veliko. In potem, kje so možje, ki odločno in veselo tudi hočejo to, se za tisto poganjajo in trudijo tisto doseči, kar so spoznali za dolžnost in božjo voljo? Njih število je še manje kakor prvo. In tretjič, kje se nahajajo možje, ki se ne dajo za nobeno plačilo odverniti od spolnjevanja dolžnosti? Ali bi ne bilo treba skoro Dijogenove svetilnice, da bi jih našli?

* Si quis venit ad vos et hanc doctrinam non affert, nolite recipere eum in domum nec Ave ei dixeritis. Qui enim dicit illi Ave, communicat operibus eius malignis. (II. Jan. 10. 11.)

** Krivoverca namreč, o katerem vé, da pride krivoverstva razširjat. Kdor se s takim rad in brez potrebe peča, družji, pogovarja itd., se kaže z njim enacih misel in se vdeležuje razširjanja krive vere.

* Rogo autem vos, fratres, ut observetis eos, qui dissensiones et offencula faciunt; et declinate ab illis. (Rim. 16. 17.)

* Haereticum hominem post unam et secundam correptionem evita. (Tit. 3. 10.)

* Eusebius.

* Pacem quoque passim cum omnibus miscent. Nihil eorum interest illis, licet diversa tractantibus, dum ad unius veritatis compugnationem conspirent. E hoc est, quod schismata apud haereticos fere non sunt; quia cum sint, non parent schismata: est enim unitas ipsa. Tertull.

* Glej predi poglavje III. §§ 6. 7. 8.

Kako osramoteni smo, če pogledamo moža, ki je bil v letih le mladenič, v resnici pa mož v pravem pomenu: sv. Alojzija Goncaškega.

„Ti pa boš skerbel, da se bodeš v svojem notranjem ravnal in vodil po večnih in ne po časnih ozirih“. To bilo je glavno pravilo njegovega življenja. Ko je z božjo pomočjo spoznal namen in cilj človekov, njegovo razmero k Bogu, je edino le na to méril da bi vedno in povsod izverševal voljo božjo, naj stane, kar koli, in za nobeno svetno plačilo, tudi za plačilo grofije ne dati se odverniti od dosege tega cilja. Dosegel je ta cilj, in sicer kmalo, dosegel ga s tako serčnostjo in doslednostjo, kakor se le redko kedaj nahaja tudi pri možeh. Resnično, kmalu doveršil in spolnil je mnogo let. (Modr. 4.) S kmalu dopolnjeno mladostjo je obsodil dolgo življenje krivčnika, ker ta v dolgem času tega ne doseže, kar je doveršil sv. Alojzij v kratkem času.

Kako dobro bi vendar bilo, ko bi oni, ki so že v letih, sv. Alojzija izvolili si kot predpodo! Kako vse drugače bi bilo na svetu, ako bi vsi „moško“ delali, t. j. zahtevali kakor sv. Alojzij pravo spoznanje svojega namena in zadnjega cilja, ter se potrudili svoj cilj doseči, primerno spoznanju, z vso močjo in doslednostjo — ne da bi se ozirali na levo ali na desno, se ustrašili kake ovire, pa tudi ne zaničevali najmanjših napredkov na poti k pravi sreči. Bog, ki nam daje nebeške reči, če po njih resnično in goreče hrepenimo, nam ne odjemlje zemeljskih, temveč dodaje jih onim, ki iščejo nebeških z gorečnostjo in stanovitnostjo, kakor je obljubil. (Mat. 6, 83.) In kaj je to hrepenenje družega, ko izpolnjevanje poziva sv. Očeta Leona XIII, verniti se k pravilom kristjanstva ter po njih živeti?

Pa ne le možje, tudi žene, mladenči in device nimajo družega cilja, druge naloge. Zatorej bodi nam sv. Alojzij predpodo; mi vsi brez izjeme sledimo, po opominu sv. Duha, svetemu Alojziju: „Bodite moški in hrabri!“ (Deut. 31. 6.) Norò. — Bl.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Častitanje v škofiji.) V dan pred sv. Jakopom je stoljni kapitelj z drugim mestnim duhovstvom prevzvišenemu gospodu knezu škofu po navadi čestital k naslednjemu častitemu godu. V izverstnem ogovoru so milgosp. stolni prošt dr. Leonhard Klofutar v imenu nazočih oziraje se na sedanje težavno birmsko popotovanje gorke voščila naznanili in med drugim milovaje omenili, kako zlobno cerkveni sovražniki Njih prezvišenosti višepastirsko službo obtežujejo, ko na vse kriplje veljavo katoliški duhovščini in škofu samemu pri ljudstvu spodkopujejo; naj bi torej Bog zagrizene nasprotnike razsvetlil, da bi svojo hudobijo spoznali in se spreobrnili, djanje Njih milosti pa obilno blagoslovil, da bi zato ne terpelo škode.

Premilostni godovnjak so se priserčno zahvalili za odkritoserčna voščila, oziroma na sovražnike pa so med drugim omenili, da se ni čuditi, ako smo v spotikljej neprijateljem, ker je naš Gospod to prerokoval. „Odio eritis“ itd. Namen Njihov je, vsestransko pospeševati blagor katoliške Cerkve in blagor ljudstva; kdor dela za blagor katol. Cerkve, ta dela tudi za blagor našega naroda, to je Njih prepričanje; temu

nasproti pa mnogi, ki jim je vedno narod na jeziku, s svojim kričanjem ravno narodu veliko škodujejo in ovirajo njegov napredek. To zaterjuje Gospod sam: „Iščite pred vsim kraljestva božjega, in drugo vam bo priverženo!“ To prepričanje mora imeti slehern, kdor je katoličan, zlasti duhoven. V tem oziru je treba odločnosti, odločno delati, odločno se postaviti na stran Cerkve, in na stran škofov. Čisto napačno je misliti: Jaz se nočem pridružiti nobeni strani, hodil bom zložno svojo srednjo pot. To utegne biti prijetno, prav pa nikakor ni, kajti Gospod jasno in odločno govori: „Kdor ni z menoj, ta je zoper mene.“ Djansko, pozitivno tedaj mora katoličan biti s Kristusom, s Cerkvijo s škofi, ker že tedaj, ako z njimi ne dela djansko, je proti njim. Višji pastir poslednjič zaterjuje, da brez ozira na krivično sramotenje, ki leti na Njih osebo, obžalujejo to počenjanje, ker nezumno škoduje ravno narodu, ki ga nasprotniki vedno imajo v ustih. Popolno mirno, pravijo, pa smem povedati, da se bode narodu slovenskemu vedno prav dobro godilo, ako ne bo imel večih sovražnikov, kakor sem mu jest. Poslednjič prosijo nasprotnikom razsvitljenje in milost in tudi zagotovijo, da jim odpusté. — „Salzb. Kirchenztg.“ 28. jul. k temu pristavlja: „Liberalni“ „Slovenski Narod“ je zopet undan kvasil čenče — kakor že večkrat poprej — ter svoje sovražljivo serce do prečast. knezo-škofa razodeval. Poslednje besede v omenjenem ogovoru bi utegnile veljati mladoslovenskemu organu.

Iz Brezovca pri Ljubljani. — (Zlata maša in zasluge zlatomašnikove.) Kot „Zgodnja Danica“ oznanjaj čitateljem svojim preveseli dan, ki se bliža za faro Brezovško! — Kakošen dan pač?

Prečastiti naš g. župnik Janez Potočnik obhajali bodo 9. avgusta t. l. svojo zlato mašo. — Posvečeni so bili namreč 3. avgusta 1841, tedaj ravno pred 50 leti. O častitljiv dan, dan zlate maše! — Vsa fara se veseli tega slovesnega dneva. Vse se giblje, da bi dostojno poslavlili mašniško petdesetletnico svojega serčnoljubljenega duhovnega očeta. — In da bi jim skazali hvaležnost za toliko dobrega, kar so storili po vsi fari. Prav je tako!

Prečastiti g. župnik so namreč na fari Brezovcu kot dušni pastir že 43. leto delujoči, kot župnik pa 36 let. — Lepa leta, pa polna so tudi truda in skerb-ljivosti za dušni in telesni blagor izročeni ovčic, polna so delavnosti v čast Bogu na višavi!

V farni kroniki (bukvah, v katerih so popisani vsi dogodki v fari) se jasno kaže življenje brezovških faranov o njih veselih in žalostnih urah, kaže se pa tudi vsestransko delovanje sedanjega duhovnega očeta. — Naj mimogrede pripomnim, da tudi farna kronika je sad Potočnikovega truda. Po lastnem nagibu jeli so jo spisovati, in spisovali točno: Farna kronika je najboljša priča o delih župnika zlatomašnika.

Ne bom obširno pisal, tudi ni potreba; le nekatere reči bom omenil. — Ozrimo se naj poprej na podružnice: v Dragomerji, na Logu, v Vnanjih in Notranjih Goricah. Kaj se je zboljšalo pri teh cerkvah? Skoro vse, razun ene, so dobile nove krove; potem vse ure, ki jih poprej ni bilo; velike zvonove, ko sta bila poprej le po dva v vsaki; obnovljene oltarje; nove lepe paramente. Razširila so se pokopališča, napravile mertvašnice itd.

Priča, da v zadnjih 43 letih dobile so vse naše cerkve, farna in podružnične — čisto novo lice. — farna pa še posebno. Hvala gospodu župniku, pa tudi verlim soseščanom, ki so vedno radovoljno in z veseljem srcem poslušali svojega ljubljene pastirja vabeči glas: Poskerbimo za lepoto hiše Gospodove! Ozerli smo se na podružnice; poglejmo še v farno cerkev nekoliko natančneje. Kaj se je zboljšalo in kako se je zaljšal ta Božji hram.

Farna cerkev se je res popravila iz korenine, rekel bi, na novo se zidala. Bila je pri nastopu sedanjega g. župnika tako majhna, da so njene podružnice bile skoraj večje; zdaj pa je tako prostorna in prijazna, da se lahko meri z naj lepšimi farnimi cerkvami na Kranjskem. — Kaj se je tedaj godilo s farno cerkvijo?

Naj poprej se razširi pokopališče ob cerkvi, l. 1856. Potem so sozidali l. 1857 čisto nov mogočen zvonik, ki je v vsem do 18 sežnjev visok. Leta 1858 napravili so popolnoma nove zvonove; največji tehta 34 $\frac{1}{2}$ stota. Tudi se je preskerbela v zvoniku nova ura leta 1859. — To zadeva le bolj zunanjo stran hiše Božje. Pa tudi znotraj nje se je vse prenovilo. — Leta 1860 napravili so nove, terdne klopi v cerkvi, leto pozneje pa nove orglje s 22 spremeni. Leta 1862 in 63. so poderli staro svetišče (kor. prezbiterijo), ter naredili do cela novo, širje dalje in višje; res veliko in obširno delo! Ob jednem so prizidali novo zakristijo (žagred), ter vso cerkev z nova pokrili. Leta 1864 pa so omislili nov veliki altar s tabernakljem vred (delo rajnega g. Tomca iz Št. Vida nad Ljubljano), kakor se bere razun v farni kroniki tudi v „Zg. Danici“ (l. 1864 št. 24) v dopisu iz Brezovca.

(Dalje nast.)

Z Notranjskega. dne 27. julija. (Slovstvo, molitev sv. rožnega venca.) Tersaški samostan čč. oo. frančiškanov založil je knjižico, ki je nedavno prišla na svitlo in je vredna, da jo v „Danici“ priporočimo. Naslov ji je: „Duhovne vaje po sv. Alfonzu Ligvorskem — priredil in poslovenil P. Marijan Širca.“ Po pošti velja 40 kr. — Zdi se mi, da utegne mnogo sadu obroditi. Delce podaja navod za domače duhovne vaje. Najprej dokazuje pisatelj z izreki znanih cerkvenih učnikov, kako potrebno je, da kristjan včasih nekoliko preišče svojo dušo. Zgodi se to lahko tudi doma in ne samo tedaj, kedar so misijoni. V ta namen sledi petnajst premišljevanj. Vseč so mi za to, ker so tako jedernata; človeku dajo res misliti. Kedor jih bo prebiral večkrat, izogne se nevarnosti, da se zgubi v domišljeno ali sanjarsko pobožnost, kjer je prave pobožnosti prav malo. Navedena premišljevanja morajo pretresati ne samo serca, ampak tudi voljo in zato je vspeha upati od njih. Kedor hrepeni po popolnosti, omisli naj si jo, žal mu ne bode. Tudi pridigar utegne kaj iz nje porabiti. Če bi se posameznim odstavkom pridejale kake Marijine dogodbe, rabila bi se knjižica lahko tudi za „Šmarnice“ po taci cerkvah, ker nimajo vsak dan Šmarnic. Tudi osebam, ki se pripravljajo za tretji red, je knjiga dobro došla.

Gospod vrednik, jednoč ste omenili, da dandanes mladina premalo moli rožnivenec. Res je to. V naših časih hoče biti vse učeno in marsikomu je molek prevsakdanj. Učenci imajo mašne bukve, kar je sicer vse hvale vredno, pa za splošno kerščansko odgojo in kerščansko življenje je prav velike važnosti,

da se rožni venec ne zanemarja. Nasvetovali ste takrat, gospod vrednik, da bi šolarji pri šolarski maši skupno molili rožni venec. Poskusil sem to in šlo je prav dobro. Učenci se navzamejo spoštovanja do te molitve.

Pri šolarski sv. maši so učenci do povzdigovanja peli, po povzdigovanji pa so orglje utihnile in eden dečkov ali deklic iz višjega oddelka „naprej“ molil. Starejši šolarji se lahko pri tem verste; navadijo se sami dobro moliti, pa tudi začetniki se uče od njih. Povedal sem to; morda se še kedo gospodov katehetov tega poprime; škodovati ne more.

Razgled po svetu.

Na Dunaju je bil te dni milgsp. Simon Volonteri, škof Paleopolski in apost. vikar v južnem Honanu, sredi Kine. Ta škof je že 32 let v Kini in ima ondi kacic 8000 kristjanov, 300 sirotinskih otrok in 30 bogoslovcev v kineškem semenišču. Po 300 do 400 odraščanih na leto se spreoberne k katol. veri. Ima pa tudi kerščevavcev, ki vedno popotvajo in kerstijo v sili po 4000 do 5000 otrok na leto, kakoršne neusmiljeni Kitajci zaveržejo. Okrajina Honan ima kacic 20 milijonov prebivavcev in toliko prostora, kolikor cela Italija. Duhovnov ima zdaj 10, pa čez 50 cerkev in kapel.

Viša gimnazija v Travniku (Bosni) pod vodstvom čč. oo. jezuitov je imela o začetku ravno kar minulega leta 142, o sklepu pa 128 gojencev. Izjemši jih 24 so bili vsi v zavodu; od teh jih je le nekaj plačevalo. Iz Bosne in Hercegovine jih je bilo 86, iz avstro-ogerske države 37, iz inozemstva 6. Po verstvu je bilo 117 katolikov, 9 gerških razkolnikov in 3 izraelci. Spričalo I. reda z odliko je dobilo 43 gojencev, spričalo I. reda jih je dobilo 64, II. reda 12 in III. reda 8. Neizprašan je bil 1 in ponavljajoč poskušnjo; tudi 1. Zrelostno poskušnjo so delali 4; 2 sta zadostila, in 2 bosta ponavljala iz prirodoslovja.

Izpostava sv. obleke v Treviru. (Konec.) Gledé druge točke, zakaj se bode veršila izpostava sv. suknje ravno zdaj, pravi preč. g. škof, da se mu je izrekla ta pobožna želja že večkrat, in da je imel sam, precej ko je bil na škofovski sedež poklican, to željo; da se mu pa čas še ni pripraven zdel, napraviti veselo svečanost. Ker so pa nastopili po božji naredbi boljši, mirnejši dnevi, noče dalje nasprotovati željam svojega vernega ljudstva, in ne dalje priderževati izročeni mu čedi blagodarov takošne svečanosti.

Sad te slavnosti naj ne bode drug in zatorej izpostava sv. suknje tudi ne more družega namena imeti, kakor oživljevanje vere in ljubezni do božjega Odrešenika, kakor vterjenje v kristjanskem življenji. Preč. gosp. škof kaže na brezštevilne napake, ki se v sedanjem času povsodi nahajajo, katerih vzrok je izrečen v besedah prerokovih (Jeremija 2, 17): „Ker si zapustil Boga, svojega Gospoda, zatorej naj pride to zlo na te“. „Zatorej mora se zopet v serca vsaditi vera v božjega Zveličarja, zopet oživeti omerzela ljubezen. V življenji narodov, kakor tudi posameznih, mora zopet k veljavi priti postava Kristusova. Nič se ne zdi sposobnejše v ta namen, ko cerkvene svečanosti, ktere zelo vplivajo s čuti na serce. Taka svečanost naj bo pa pred vsem izpostava sv. suknje.“

To sv. oblačilo nam govori o Zveličarju sveta, glasno nam oznanuje njegovo neizmerno ljubezen. Pripoveduje nam, da je prišel Sin Božji iz prevelikega usmiljenja do propadlega človeštva iz nebes in zaradi našega zveličanja. Ta sveti ostanek oznanuje glasno božje usmiljenje, dobroto in vse presegačo ljubezen našega Odrešenika Jezusa Kristusa. Zatorej naj naša slovesnost bode slovesnost vere, hvaležne ljubezni, mogočen „Sursum corda“, „kviško serca k Kristusu!“

V nadaljnih verstah pastirskega lista kaže škof, da sveti očetje in kristjanski pisatelji so od nekdaj nesošito suknjo Odrešenikovo cenili kot podobo sv. Cerkve, kot podobo njene neločljive edinosti, iz česar zajema vzrok, spodbujati k edinosti v veri in ljubezni z nevesto Kristusovo.

Zatorej ne vabi vernikov k posvetni svečanosti, temveč k pobožnemu razodevanju sv. vere in ljubezni do našega Odrešenika. „Šest tednov izpostave naj bode čas milosti za celo škofijo in to milost moramo si izprositi od Boga z gorečo molitvijo in z deli kerščanske spokornosti. Določim tedaj, da se tri dni pred svečanostjo opravlja pobožnost pred izpostavljenim Najsvetejšim in da bode zadnji dan pred začetkom izpostave v celi škofiji postni dan.“

Na vprašanje, če se bode godilo počesčevanje častitljive svetinje v trevirski škofijski cerkvi, če bodo smeli svetinjo imeti za resnično nesošito Gospodovo obleko, odgovoril je preč. nadškof, da „je vstanovil skerbno preiskavo sv. obleke, da bi vstregel vsem pravičnim zahtevam in razperšil vsako dvombo, ker ta preiskava je pokazala, da se ni moglo nič najti, kar bi se ne strinjalo s starodavnimi izročili trevirske cerkve. „Moj velikodušni prednik škof Arnold“, — pravi, dalje — „oznanjal je v škofijski cerkvi pred vsem ljudstvom, in najverjetniša spričevala poterjujejo, da je Bog sam hotel z brezštevilnimi čudežnimi deli, ki so v zvezi s česčenjem sv. suknje, pokazati svetu, kako zelo ljubo mu je bilo česčenje kerščanskega naroda. Smem vas torej povabiti s terdnim upanjem, ljube ovčice, ta ostanek častiti kot nesošito obleko Gospodovo, in tolažba mi je, da morem napraviti po zgledu svojih prednikov na prestolu sv. Euhherija svečanost, ktera je obrodila naši škofiji že mnogo blagoslova.“

Naposled nagovarja vernike, kakor njih predniki, ne iz radovednosti ali kratkočasje romati v škofijsko cerkev, temveč zato, da bi spoznavali svojo vero, da bi skazovali s česčenjem sv. obleke našega Odrešenika, Jezusu Kristusu ljubezen in hvaležnost, pa izprosili si od njega milost, živeti pobožno in kerščansko do zadnjega dahljeja.

Cerkev presvetega Serca Jezusovega na „Mont-Martru“ v Parizu je 100 metrov dolga in 50 metrov široka. Zidana je v slogu bizanško-romanskem, ima visoko kupolo in 4 manje kupole in zvonik. Srednjo ladijo podpirajo poglavitno 4 velikanski stebri, na katerih kupola sloni. Na stranski ladiji je 15 kapel. Cerkev še ni popolnoma zveršena, zato jo je nadškof Pariški samo blagoslovil.

Temelj položili so 16. junija 1875, ali še bode mnogo let preteklo predno bo dodelana, naj manj pet let. Kar zidanje tiče, ni ga menda poslopja na vsem Francoskem, ki bi bilo tako terdno zidano. Zidana je z najboljšim kamnom, kar se ga dobiva na Francoskem iz Chatean-Laudan-a pri Nemours-u. Lesa

in kovine ni drugej kakor pri vratih. Krita je s kamenitimi ploščami. Mont-Martre je tako rekoč kepa ilovice. Da dobe stalno podlago, pozidali so najprej 83 stebrov, po 3—4 metre debelih, 33 do 35 metrov globoko v zemljo, da so prišli do terdih skalnatih tal iz mavca. Ti stebri so na verhu z obokom skupaj zvezani, ko bi tudi dež vso ilovico z gore odnesel; cerkev bi še zmirom terdno stala. Ti stebri imajo v sebi 35.000 kubičnih metrov zida, toliko so mogli namreč zemlje izkopati in z zidom nadomestiti. Podlaga sama je veljala 3 milijone frankov. Za to cerkev nabirajo darove po vsem Francoskem, okraji tekmujejo med sabo; najbolj odlikovala se je Savoja, ki je napravila veliki zvon. Ta zvon tehta 270.000 klgr.; ulili so ga v Anecy-u; nabijač tehta 835 klgr.; oder, na katerem bode visel, tehta 5000 klgr. in je iz najboljše hraščenine, katero je dal grof Montbrun. Pariški vozniki bi bili pripravljeni, zvon pripeljati na goro, a železnična družba Pariz-Lijonska hoče sama to storiti; toda bode treba zato voza navlaš napravljenega. Zvon se bode slišal 40 klm. na daljavo. Tudi drugi darovi so obljubljeni. Pij IX so dali dragocen kelih in Leon XIII ciborij ozališan z dragimi kameni, ki so ga dobili o Svoji slavnosti. Cerkev sprave, kakor jo imenujejo bode prekosila vse druge Cerkve v Parizu. Cerkven slog dovoljuje slikarije povsod tam, kjer ne bode moči napraviti mozaik.

Dosihmal so nabrali za to cerkev 24 milijonov, potrosili so jih 23, kakih 5 milijonov bode še treba, predno bo cerkev doveršena. Cerkev se imenuje cerkev sprave, ker so takoj po nesrečni vojski l. 1870 sklenili jo zidati. Enkrat je bila vsa dežela poterta in skesana in kakor so Izraelci prišedši iz Babilonske sužnosti takoj začeli zidati tempel, tako so tudi Francozje sklenili postaviti cerkev v spravo in posvetiti jo presvetemu sercu Jezusovemu, in precej na prvi oklic se je zbralo 600.000 frankov in ko je bil na nadškofovo stolico povzdignjen msg. Quibert, položili so l. 1875 temeljni kamen in izbrali za to cerkev goro marternikov, na kateri je uže toliko spominov iz starih časov in srednjega veka. Poprej je bila ta gora zunaj mesta, a sedaj ko se je mesto razširilo stoji v mestu na vzvišenem kraji, od koder je izgled na vse strani. V kapelah, kolikor se jih je sproti prizidalo, se je opravljala sveta daritev in so božjepotniki iz vseh krajev prihajali semkaj molit. Kako se bode to povzdignilo, ko bode cerkev do dobrega zgotovljena, si lahko mislimo. Francija je katoliška dežela, dasiravno nje vlada katoliški cerkvi ni prijazna, zoper tako izrečeno voljo katoliškega naroda se pa vendar ne upa postopati.

London ima čez 5 milijonov 211 tisuč prebivavcev (in sicer v notranjem Londonu čez 4 milijone, in v zunanjem blizo 1 $\frac{1}{2}$ milijona.) Po tem takem 16krat več kot 200 velikih in malih mestnih in deželskih srenj na Koroškem. Veliki London ima še celo pol milijona ljudstva več kot vsih 27 naj večjih provincijalnih mest v Belgiji; več ima ljudi kot vsaka naslednjih dežel: Bulgarija, Danija, Grecija, Norvegija, Portugalija, Saksonija, Švedija in Švica.

V Afriki misjonari to dobo 440 francoskih duhovnov; njih 77 belih na Kabilskem in po Sahari, 20 v Ugandi, 4 v Anjanjemi, 10 v Tanganjiki, 4 v Njasi; 15 lazarovcev v Abesinji; 12 kapucinov v rodu Galasov; 142 oo. sv. Duha (njih 20 v Zanzibaru, 12 Cimbosjonu, 6 v Kunaji, 37 v Konegu in Ubangi, 24

v Gineji, 7 na spodnjem Negru, 9 v Siera-Leoni, 27 v Seugolu; 81 jezuitov (26 v gorenjem Sambesu, 7 v Egiptu, 48 na Madagaskaru); 52 oblatov (12 v Transvaalu, 22 v Matalu, 18 v Oranje-prosti državi); 5 oblatov iz Troyes-a (Orange); 56 lijonskih misijonarjev, (18 v Beninu, v 7 Nigru, 7 v Dahomeju, 5 na Zlatem obrežji, 19 v Egiptu.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec avgust (veliki serpan).

a) Glavni namen:

Družbinski ali socijalni mir.

b) Posebni nameni:

8. S. Peter Faber. Družba Jezusova. Duhovne vaje. odvornitev nalezljivih bolezni in ognja.

9. S. D'omicijan. „Duhovni in obhajanci“. Marijine naprave. Mlada dekleta v nevarnosti.

10. S. Lavrencij. Blagoslov pri mnogih podjetjih za pospešenje verskega življenja vojakov. Novoporočenci. Skerbipolno gospodarstvo.

11. S. Tibureij. Silno zapuščene čede in njihovi pomilovanja vredni pastirji. Neverne gospe. Jetniki.

12. S. Klara. Red sv. Klare. Razširjenje mnogih prav važnih zavodov. Pomirjenje silno razkačenih. Zaslepljene matere.

13. Janez Berhmanus. Hiše novincev in učilnice družbe Jezusove. Duhovni predstojniki ženskih redov. Telesno terpeči.

14. S. Eberhart. Šolsko vprašanje. Otroci iz mešanik zakonov. Zabranjenje nespodobnega govorjenja v delavnicah in tovarnah.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odvorni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne grehe in velike nesreče. — V veliki nevarnosti dušni in telesni goreče priporočena neka oseba družbi N. lj. Gospe v molitev, da bi Marija vedne pomoči, sv. Jožef in sv. Anton rešili osebo v veliki stiski, naj bi se vse na dobro obrnilo in srečno izteklo. Ako bodo uslišani, želé zahvalo naznaniti. — Mati priporočuje svojega razuzdanega sina, da bi se poboljšal in spreobrnil. — Vsem udom brat. N. lj. G. se po „Daniei“ najgorkeje priporoča v pobožno molitev bolan župnik. (V bratovske namene priložene 4 marke.)

Listek za raznoterosti.

Bratovščina za vedno čeesenje presv. Rešnj. Telesa in za opravo ubožnih cerkev

vljudno vabi ude in dobrotnike svoje k očitni razstavi cerkvenih paramentov, ki jih je letos izdelovala. Razstava bo 7., 8., in 9. avgusta v navadnih sobanah tukajšnjega uršulinskega samostana, in bode imenovane dni odperta od 9—12ih dopoldne in od 3—6ih popoldne.

Ljubljana V uršulinski cerkvi je preteklo nedeljo imel novo mašo č. g. Mart. Poljak, kteremu je pridigal č. g. Ant. Koblar. Popoldne ob 4ih je novomašnik zopet med vel. azistenco imel pete litanije. Po litanijah je bilo v samostan vpeljanih po msr. gosp. očetu šestero gospodičinj, ktere vse so letos dobro zveršile zrelostno poskušnjo za učiteljice, in te so: Chromi Marija iz Ljubljane; Fabijan Ana iz Žuženberga; Kolenec Ivana iz Ljubljane; Oražem Marija. Raktelej Cicilija iz Ribnice; Zweier Balbina iz Ljubljane.

Katoliška družba ima prihodnji torek ob 5ih sv. mašo na Rožniku z navadnim darovanjem za ubožne Vincencijeve družbe. Povabljeni udje in drugi častivci M. D.

† **V Polju** je bil preteklo soboto pokopan ondotni župnik č. g. Andrej Pavlič. R. I. P. — Slabo se podaje, da ondotno „bralno društvo“ kmalo nato vabi k šumeči veselici.

Nedelja in hribolazec. Bankirjev sin Mario Andreis je v nedeljo, 19. jul., kobacal na verhunec gore Sagra di San-Michele, spodersnilo pa mu je in obležal je z razbito glavo v breznu.

V Mekki kolera hudo morf; 13. jul. jih je umerlo 22., naslednji dan pa 27. Drugo naznanilo pravi, da do 19. jul. jih je umerlo 360 za to boleznijo.

Rim. Nedavno je bil mučenec Janez Gabriel Perboár prištet med zveličane, kakor je znano. Zdej se je pričelo tudi preiskovanje, da se ravno ta prišteje med svete, med svetnike. Pripravlja se tudi, da se med blažene prišteje še drug učenec sv. Vincencija, namreč častitljivi mučenec Janez Frančišek Regis Clet; le-tá je l. 1820 (tedaj 20 let pred Zveličanim Janezom Gabrielom v ravno tistem kineškem misijonskem mestu s prelivanjem svoje kervi pričal sveto vero v Kristusa.

Tudi za telesne potrebe kaj. Slovenska kuharica, navod okusno kuhati navadna in imenitna jedila. Od Magd. Pleiweisove. Tretji pomnoženi natis. Knjiga po vsem Slovenskem razširjena, rabna posebej zarad „jedilnih listov“, n. pr. o zlati maši, o vmeščevanjih, o postnih dnéh itd. Cena vez. 1 gld. 80 kr. V „Katol. buk.“.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Šent-Rupert 26 gld. 60 kr. — Kropa 16 gld. 10 kr. — Čermošnjice 10 gld. — Sv. Peter v Ljubljani po č. g. M. Terček-u 100 gld.

Za dijaško mizo: Neimenovana 50 kr.

Za sv. Detinstvo: Prečast. g. župnik Janez Rozman 10 gld.